

Forslagene, deraf følger jo ikke, at jeg fuldstændig skal kunne slutte mig til det foreliggende Forslag. Det kan jeg ikke, og jeg skal udvikle mine Grunde derfor nærmere. Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede Finansminister deri, at det er rigtigt og hensigtsvarende, at paalægge en endog ret betydelig Forhøjelse af Brændevinsstaten. Men jeg tror — det kan være, at jeg tager fejl, det vil Tiden vise — at han ser fejl paa Forholdene, hvis han mener, at det vil være muligt at gennemføre denne Lov eller en Lov paa et lignende Grundlag uden anden Kompensation end den, der er givet i Forslaget, altsaa uden anden Kompensation end den, at Kommunerne faa Overskuddet af den forhøjede Brændevinsstat. Det tror jeg ikke. Brændevinsstatens Berettigelse maa som enhver anden Stats Berettigelse søges i Statens Trang til Penge, om nu denne Trang er begrundet i, at den mangler Midler til at tilfredsstille sine gamle almindelige Fornødenheder, eller den mangler Midler til at tilfredsstille en ny opkommen Trang af en eller anden Art. Nu vil en Forhøjelse af Brændevinsstaten jo træffe vel den allerstørste Del af Landets Befolkning. Brændevin er en almindelig Forbrugsartikel jaa vel for formuende som for uformuende, fordi, som sagt, de allerfleste nyde Spiritus. Men Spørgsmaalet bliver da, i hvilket Forhold den enkelte Klasse bidrager til en Brændevinsstat lige over for den anden Klasse. Nu vil jeg for at klargøre min Tanke og begrunde, hvorfor jeg mener, at der maa en anden Kompensation til end den, som her er foreslaaet af Regeringen, vende tilbage og tale lidt om det Forslag, der forelaa i Maret 1889 fra Regeringens Side. Det gik jo for saa vidt ud paa det samme som det nuværende Forslag, nemlig at paalægge en Stat af 1 Krone pr. Pot ren Alkohol, og samtidig blev der forelagt et Forslag om en ny Skat paa 7 à 10 Kr. Finanstelt set vilde det ogsaa for saa vidt være noget lignende som det nuværende Forslag, som der var tiltænkt Kommunerne en forøget Indtægt af Statskassen af omtrent 4½ Millioner, altsaa et noget lignende Beløb som det, der er tiltænkt dem efter det nuværende Lovforslag. Men ved Siden heraf maa man lægge Mærke til, at der var forelagt et Forslag om en Toldreform, og gennem dette Forslag om en Toldreform, som for øvrigt gik ud paa en Nedsættelse af Statsindtægterne med ca. 3½ Millioner, var der foreslaaet en Nedsættelse paa almindelige Forbrugsartikler af omtrent 4½ Mill. Kroner, idet der nemlig var foreslaaet Toldfrihed paa Kul og Salt, paa

Ris, Te, Kaffe og en betydelig Nedsættelse paa Stenolie. Dette var altsaa for det første en Kompensation lige over for Forbringeren om en forhøjet Brændevinsstat. Dernæst var der foreslaaet paa samme Toldlovsforslag en ret betydelig Forhøjelse af Lutsustolden, altsaa Told paa Vin, Silkevarer, Galanterivarer m. v. Her igennem vilde altsaa den mere velhavende Del af Befolkningen komme til paa særlig Maade at deltage i Udredelsen af de ny Stattepaalæg, som man mente vare nødvendige for Staten at fordre. Men jeg ser ikke rettere end at nu, saaledes som Sagen i dette Øjeblik ligger for, er Forholdet et ganske andet. Nu for Tiden er der ikke Tale om en Lutsustat, Stat paa Vin o. s. v. Heller ikke er der Tale om paa anden Maade at bestatte de mere formuende, og der er heller ikke Tale om Nedsættelse af de almindelige Forbrugsafgifter, som der den Gang foresloges, og endelig — hvad jeg glemte at sige for — var der jo den Gang Tale om sociale Reformer, som vilde koste Staten betydelige Penge, og som bleve til Virkelighed Maret efter gennem Alderdomsunderstøttelsesloven. Herom er der heller ikke nu Tale. Der kan være Spørgsmaal om forskellige sociale Reformer, men saadanne Reformer, der ville koste Statskassen betydelige Penge, ved jeg ikke, at der for Øjeblikket er Udsigt til at faa os forelagte. Nu gjorde den højtærede Finansminister ganske vist i denne Sammenhæng gældende, at man jo ikke kunde se paa den nu forelagte Brændevinsstat alene, men man maatte se den i Forbindelse med de Reformer, der bleve gennemførte her i Foraaret 1891, altsaa, man maatte se denne forhøjede Brændevinsstat samt Skatten lige over for den da vedtagne Lov om Alderdomsunderstøttelse og de da vedtagne Love om Nedsættelse paa Sukker og Stenolietolden, og hert har formelt, lojist set, den ærede Finansminister fuldstændig Ret. Men, der er imidlertid et stort „men“ herved at bemærke. Der er et gammelt Ord, der siger: beati possidentes, og det vil man ikke lettelig faa den store almindelige Befolkning til nu at forstaa, at den nu skal give yderligere Betaling end den, den gav gennem Skatten for den ehvervede Alderdomsunderstøttelse. Det kunde den Gang være fordret, men det lykkes i alt Fald ikke at faa det gennemført, og nu bag efter at fordre en yderligere Betaling igennem en forhøjet Brændevinsstat, det kan man godt gøre, men jeg tror ikke, at man saar det gennemført. Hvad der yderligere kan ansøres til Forsvar for Paalægget af en forhøjet Brændevinsstat, ud over det, at den kan betragtes som